

Arrest

nr. 154 460 van 14 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 15 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 april 2015, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 mei 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. GRUSZOWSKI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 12 februari 2015 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 8 april 2015 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de in punt 1.1.

bedoelde aanvraag onontvankelijk. Dit vormt de eerste bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 / 9bis van de wet van 1980.

De advocaat van betrokkene haalt aan dat het verblijf van betrokkene geregulariseerd dient te worden gezien regularisatiebeslissingen in gelijkaardige dossiers. Het is aan verzoeker om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten, brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

De elementen van integratie (met name dat betrokkene sinds 14.01.2011 in België zou verblijven; hij geïntegreerd zou zijn; hij duurzaam lokaal verankerd zou zijn en banden met België en met Belgen zou hebben; hij vanaf zijn aankomst alhier in onze Belgische samenleving ten zeerste werk zou hebben gemaakt van zijn integratie waarin hij zich wel degelijk geprofileerd zou hebben en hierbij niet onopgemerkt zou gebleven zijn; deze integratie van betrokkene zich op allerlei vlakken zou hebben afgespeeld; vooreerst hij zich maar al te goed bewust zou zijn van het feit dat integratie en het actief kunnen deelnemen in onze samenleving zou inhouden dat hij inspanningen diende te leveren om minstens één der landstalen zo snel mogelijk aan te leren; betrokkene daarom niet zou hebben gearzeld om met veel enthousiasme de Franse taal aan te leren en hij ondertussen ook een taal cursus in Luik zou volgen; op economisch vlak betrokkene ook steeds de nodige inspanningen zou hebben geleverd; hij al vanaf zijn aankomst alhier onafhankelijk wilde leven en hij zou staan popelen hebben om in het legale arbeidscircuit te kunnen stappen, hij blijven zoeken zou zijn naar een job, hij zijn capaciteiten ten dienste zou kunnen stellen van de Belgische economie en hij onmiddellijk zou kunnen tewerkgesteld worden; op sociaal vlak betrokkene zich steeds op intensieve wijze zou hebben gemengd onder de Belgische bevolking en hij ten gevolge van deze open en geïnteresseerde mentaliteit een grote vrienden- en kennissenkring zou hebben opgebouwd die hem zou willen steunen en helpen; deze Belgische vrienden en kennissen betrokkene als een aangenaam en gedreven persoon zouden hebben leren waarderen; juist door zijn uiterst gedreven wil om zich voor 100% te integreren, zijn vrienden en kennissen hem dan ook zouden willen steunen omdat zij een verwijdering uit België als inhumain zouden beschouwen; betrokkene bij de Belgische bevolking zou overkomen als een zeer goede persoonlijkheid die een diepe indruk zou nalaten waar zelfs onze gemeenschap een voorbeeld aan zou kunnen nemen; gelet op het voorgaande er zonder twijfel zou kunnen gesteld worden dat betrokkene op zeer intense wijze zou zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en hij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zou hebben eigen gemaakt op economisch, sociaal en op cultureel terrein en op andere terreinen van het maatschappelijke leven; er namelijk aan de integratie van betrokkene geenszins zou kunnen getwijfeld worden en het onomstotelijk zou vaststaan dat betrokkene sociale banden met België zou hebben; hij intussen zijn centrum van zijn belangen ook zou hebben opgebouwd alhier en betrokkene ter staving enkel een verklaring dd. 21.01.2015 voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze

behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag, ingediend op 24.01.2011, werd afgesloten op 07.09.2011 met de beslissing 'Beroep verworpen' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zijn tweede aanvraag, ingediend op 06.12.2011, werd afgesloten op 28.11.2013 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures - namelijk minder dan acht maanden voor de eerste aanvraag en minder dan twee jaar voor de tweede procedure - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene beweert dat hij, omwille van ernstige problemen waardoor zijn fysieke vrijheid en integriteit dreigden aangetast te worden, zijn geboorteland zou zijn ontvlucht. Hij legt evenwel geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene niet zou kunnen terugkeren omwille van bovenstaande redenen, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Ook het aangehaalde artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontferende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden. Hiervoor geldt dezelfde motivering als voor art. 3 van het EVRM. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkene haalt aan dat hij in België zou verblijven samen met zijn ouders [K.A.] en [K.S.] en met zijn zussen [G.] en [L.]. De ouders en de zussen van betrokkene zouden over de Belgische nationaliteit beschikken. Op deze manier zou betrokkene een band/vertrouwensrelatie opbouwen met Belgen en zo automatisch ook met België. Deze relatie zou duidelijk een aanverwantschap betreffen en men zou onomstotelijk kunnen spreken van een band. Hij beroept zich op artikel 8 EVRM. Ter staving voegt betrokkene de Belgische identiteitskaarten van zijn familieleden toe.

Aangaande de vermeende schending van artikel 8 EVRM dient opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties of zakelijke contacten, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zijn ouders en twee zussen reeds in januari 2003 naar België kwamen, terwijl betrokkene pas in januari 2011 naar hier kwam. Hij heeft bijgevolg gedurende een lange periode zonder deze familieleden kunnen leven, betrokkene toont dan ook niet aan waarom de aanwezigheid van deze familieleden in België een buitengewone omstandigheid zou vormen.

Betrokkene haalt aan dat het voor hem, in dit stadium van integratie, onwenselijk is om terug te moeten keren naar zijn onvluchtte geboorteland en dat dit voor hem werkelijk een trauma zou betekenen. Tevens zou hij in Turkije geen naaste familieleden meer hebben.

Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 27 jaar in Turkije en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

1.3. Op 14 april 2014 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend onder de vorm van een bijlage 13. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen 2, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

Onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 06.06.2013, hem betekend op 11.06.2013 en op 02.12.2013 verlengd tot 12.12.2013.”

2. Over de onontvankelijkheid

Er kan verzoeker geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Immers bepaalt de eerste zin van artikel 7 van de Vreemdelingenwet *“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag (...)”*. Er mag alleszins geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder artikel 8 van het EVRM waarvan de schending in casu aangehaald wordt. De aangevoerde schending dient te worden onderzocht.

Waar verweerder stelt dat verzoeker geen schending aannemelijk maakt van een hogere rechtsnorm, loopt hij vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad zodat op basis hiervan niet tot de onontvankelijkheid van het beroep kan worden besloten.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door verweerder in zijn nota omdat de tweede bestreden beslissing getroffen werd op grond van een gebonden bevoegdheid, wordt dan ook verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In wat kan worden beschouwd als een eerste middel, werpt verzoeker op: *“Schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991), meerbepaald de materiële motiveringsplicht en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht.”*

Verzoeker betoogt vervolgens als volgt:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

Er is dan ook sprake van een schending van art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht en eveneens de zorgvuldigheidsplicht.

Verwerende partij stelt dat de integratie van verzoeker, het feit dat hij de Franse taal kent, dat hij zou zoeken naar een job, hij onmiddellijk kan tewerkgesteld worden, hij zijn centrum van belangen zou hebben opgebouwd enz. , niet kunnen beschouwd worden als buitengewone omstandigheden.

Verder stelt verwerende partij dat de duur van de asielprocedures niet van die aard was dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Verwerende partij voert aan dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk betekent van de familiale relaties of zakelijke contacten, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Met betrekking tot de schending van art. 8 EVRM voert verwerende partij aan dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat t.a.v. het recht op een gezins-of privé-leven.

Dat verwerende partij ten onrechte geen rekening houdt met de elementen van integratie.

Bovendien zal een terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst wel leiden tot verbreking van de familiale relaties, gezien zijn ouders en twee zussen in België wonen.

Evenmin heeft verwerende partij ten onrechte geen rekening gehouden met de duur van verblijf van verzoeker. Verzoeker verblijft reeds 5 jaren in België.

De elementen aangehaald door verzoeker zouden geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure in het land van herkomst.

De bestreden beslissing antwoordt slechts zeer stereotiep.

Een terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst zal duidelijk een schending uitmaken van art. 8 E.V.R.M.

Ten onrechte stelt verwerende partij dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven.

Er is sprake van een gezinsleven. Art. 8 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van het familie-en gezinsleven.

Dat het dan ook onmogelijk is voor verzoeker om terug te keren naar zijn land van herkomst om daar de aanvraag te doen.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen’ (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. Verzoeker acht de motivering van "de bestreden beslissing", "zeer stereotiep" maar deze overtuiging toont niet aan dat de motivering van de bestreden beslissingen, die steunen op voldoende toegankelijke juridische en feitelijke overwegingen, niet afdoende is. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.4. In de eerste bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en stelt hij vast dat de aanvraag van verzoeker

onontvankelijk is. Meer bepaald wordt er op gemotiveerde wijze geoordeeld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen.

3.5. Verzoeker herhaalt wat in de bestreden beslissing kan worden gelezen, herhaalt de elementen die zijn zaak kenmerken en voert een betoog waaruit blijkt dat hij een andere appreciatie van zijn geval is toegedaan dan de verwerende partij. Verzoeker gaat nergens in concreto in op de door de verwerende partij gedane beoordeling van de door hem aangevoerde elementen en beperkt zich tot de negatie van wat in de bestreden beslissing kan worden gelezen en het ventileren van zijn mening dat verwerende partij ten onrechte de bestreden beslissing getroffen heeft. Voorts worden er nog theoretische beschouwingen geuit aangaande de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker toont met dit alles niet aan dat de bestreden beslissingen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze zijn genomen, noch met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.6. In wat kan worden beschouwd als een tweede middel, werpt verzoeker op: *“Schending van art. 8 van het E.V.R.M. en evenredigheidsbeginsel”*.

Verzoeker betoogt vervolgens als volgt:

“Artikel 8 E.V.R.M. waarborgt het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven.

Verzoeker zijn ouders en twee zussen wonen in België.

Er is dan ook sprake van een familie – en gezinsband.

Verwerende partij heeft nagelaten om een belangenafweging te doen m.b.t. de gezinssituatie.

Ze beweert dat een terugkeer naar het land van herkomst niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven.

Verwerende partij kan enkel een inbreuk maken op art. 8 E.V.R.M. indien dit gerechtvaardigd is.

Verzoeker wordt uitgesloten van het recht op gezinsleven zonder een afweging te doen van belangen, zonder te onderzoeken of het nog mogelijk is om een gezinsleven verder uit te bouwen in het land van oorsprong, met name Turkije.

Dat dit een schending uitmaakt van artikel 8 van het E.V.R.M. Dat het evenredigheidsbeginsel eveneens werd geschonden.

Dat het middel ernstig is”.

3.7. De eerste bestreden beslissing stelt, *“Betrokkene haalt aan dat hij in België zou verblijven samen met zijn ouders [K.A.] en [K.S.] en met zijn zussen [G.] en [L.]. De ouders en de zussen van betrokkene zouden over de Belgische nationaliteit beschikken. Op deze manier zou betrokkene een band/vertrouwenrelatie opbouwen met Belgen en zo automatisch ook met België. Deze relatie zou duidelijk een aanverwantschap betreffen en men zou onomstotelijk kunnen spreken van een band. Hij beroept zich op artikel 8 EVRM. Ter staving voegt betrokkene de Belgische identiteitskaarten van zijn familieleden toe.*

Aangaande de vermeende schending van artikel 8 EVRM dient opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties of zakelijke contacten, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “(...) Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zijn ouders en twee zussen reeds in januari 2003 naar België kwamen, terwijl betrokkene pas in januari 2011 naar hier kwam. Hij heeft bijgevolg gedurende een lange periode zonder deze familieleden kunnen leven, betrokkene toont dan ook niet aan waarom de aanwezigheid van deze familieleden in België een buitengewone omstandigheid zou vormen.”

Gelet op het bovenvermelde kan verzoeker bezwaarlijk stellen dat geen belangenafweging gedaan werd door de verwerende partij voor wat betreft zijn gezinssituatie.

3.8. Verzoeker beroept zich op een schending van artikel 8 EVRM maar hij toont niet aan dat hij als volwassen man van 31 jaar een gezinsleven leidt met zijn in België wonende ouders en twee zussen, te meer daar hij niets inbrengt tegen volgende vaststelling in de eerste bestreden beslissing: *“Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zijn ouders en twee zussen reeds in januari 2003 naar België kwamen, terwijl betrokkene pas in januari 2011 naar hier kwam”*, waardoor de gevolgtrekking die de verwerende partij maakt, *“Hij heeft bijgevolg gedurende een lange periode zonder deze familieleden kunnen leven, betrokkene toont dan ook niet aan waarom de aanwezigheid van deze familieleden in België een buitengewone omstandigheid zou vormen.”* noch als disproportioneel noch als een inbreuk op artikel 8 EVRM kan worden beschouwd. Daar kan nog aan worden toegevoegd dat de bestreden beslissingen geen definitieve breuk van verzoeker met zijn gezinsleden in België inhouden en met name niet verhinderen dat verzoeker een aanvraag om verblijfsmachtiging in het land van oorsprong indient.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA